

en anden Sag, som efter min Mening staaer i den nærmeste Forbindelse med Sygefassessagen, nemlig Alderdomsforsørgelsesagen, nødvendig vil kræve Hjælp af Statskassen, hvorfor jeg havde ønsket, at man havde opfordret Regjeringen til ogsaa at forelægge Forslag til en Ordning af denne Sag, for at man kunde have en samlet Oversigt over, hvilke Offre Staten maa bringe for at ordne disse Forhold; men Udvalgets Flertal har ikke anset dette for nødvendigt.

Der er nu Ingen, der har givet sig praktisk af med Sygefasser, uden at han vil vide, at det Spørgsmaal strax paatrænger sig: hvorledes skal det gaa Medlemmerne, naar de blive gamle? Thi der kommer en Tid, hvor de ligesaa vel ved Alderdom, som i den yngre Alder ved Sygdom blive forhindrede i at erhverve det Fornødne til Livets Ophold. Skjønt Arbeidsveenen ikke er saa absolut ødelagt som i en alvorlig Sygdom, idet de altid selv kunne tjene Noget til Livets Ophold. Den Hjælp, de trænge til, er derfor langt fra saa stor som den, der maa ydes den Arbejdsdygtige i Tilfælde af Sygdom, tilmed da Sidstnævnte ofte har Børn at forjærge, medens de Gamle jævnlig kunne faa nogen Støtte hos Børnene. Den stærkeste Støtte for Sygefasserne vilde det være, naar Statskassen gav et Tilskud af 50 Kr. aarligt til hvert Medlem, der var over 60 Aar og havde været 10 Aar i Rasken. Det kunde betragtes som en Tak fra Samfundet til den, der i sine yngre Dage havde gjort, hvad han kunde, for at staa paa sine egne Ben. Saa maatte Sygefassens Medlemmer og Venner selv virke hen til, at han paa anden Maade fik et lignende Tilskud, thi jeg tror, at en Alderdomshjælp af 100 Kr., altsaa for Mand og Kone tilsammen 200 Kr., maa anses for passende i Forhold til den Hjælp, der af Sygefasserne ydes dens Syge. Har man imidlertid Betæneligheder herved, baade fordi et saadan Bidrag kunde blive temmelig betydeligt — det vilde dog næppe blive højere end det af Kommissionen foreslaaede Tilskud — og fordi det kunde befrygtes, at der vilde senere reises Krav paa en Forhøielse af de 50 Kr., kunde det bestemmes, at Staten yder ligesaa meget, som Sygefassen, eller den med samme forbundne Alderdomsforsørgelseskasse, yder, og at dette Tilskud ikke maa overstige 50 Kr. aarlig pr. Medlem og kun ydes til dem, der ere over 60 Aar, og have været Medlemmer i over 10 Aar. Dette kunde ikke blive nogen trykkende Byrde for Staten. Efter de af Sygefassekommissionen meddelte Oplysninger kan det ikke antages, at Antallet af Medlemmer over 60 Aar for Tiden overstiger 14,000;

mange af disse have ikke været Medlemmer i 10 Aar, og det vil kun efterhaanden og med store Anstrengelser kunne lykkes Sygefasserne at staffe Alderdomshjælp til de Gamle. Jeg tror derfor, at det Bidrag, som Statskassen kom til at yde, kun vilde — jeg tør sige desto værre — blive meget lille og langt mindre end det, Kommissionen har foreslaaet, men det vilde dog indeholde en stærk Spore, baade for Medlemmerne og for dem, der vilde hjælpe dem, til at arbejde hen til en Alderdomshjælp. Jeg tror, at der var en Mulighed for paa denne Maade at faae løst Alderdomsforsørgelses-spørgsmaalet; thi det løses efter min Mening ikke ved Oprettelse af Livrentekasser. Disse medføre ikke blot en uheldig Ophobning af Kapitaler, men den Ubemidlede, der har vanskeligt ved at tilfredsstille de daglige Fornødenheder, er ikke tilbøielig til og maaste heller ikke i Stand til at indbetale Beløb, som han først efter mange Aars Forløb kommer til at nyde godt af. De Forsøg, som i saa Henseende ere gjorte her, have heller ikke fundet nogen Tilslutning. Derimod trænger den Maade at hjælpe paa mere og mere igjennem: at Mange forene sig og yde smaa aarlige Bidrag, som fordeles mellem de Gamle, der selv i nogen Tid have været Medlemmer af Foreningen, og jeg tror, at det er ad denne Vej, at Spørgsmaalet skal løses.

I Henhold hertil foreslaar jeg følgende yderligere Endringer:

1) § 9, 1ste Linie forandres: "det Offentlige" til: "Statskassen" og 2det, 3die og 4de Stykke udgaaer.

Subsidiært: "at den paa den Tid i de

2) § 9 affattes saaledes:

"Til ethvert Medlem af en anerkjendt Sygefasse, der er over 60 Aar gammel og i de sidste 10 Aar uafbrudt har været Medlem af en saadan Kasse, udbetales der af Statskassen en aarlig Hjælp af 50 Kr."

Yderligere subsidiært:

3) § 9 affattes saaledes:

"Til de Medlemmer af anerkjendte Sygefasser, som ere over 60 Aar gamle og i de sidste 10 Aar uafbrudt have været Medlemmer, udbetales der af Statskassen ligesaa meget, som Sygefassen eller den med samme forbundne Alderdomsforsørgelseskasse yder, dog ikke udover 50 Kr. aarlig."